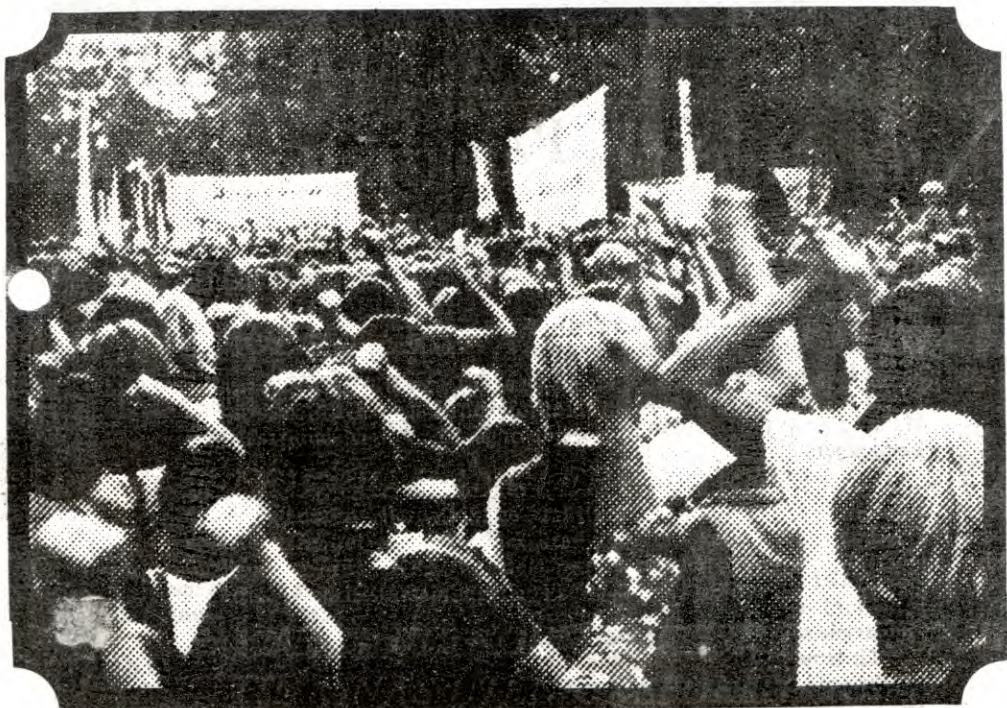

TF

oktober 1979

VERV MANGE NYE MEDLEMMER TIL PARTIET!

Leder: Verv nye medlemmer til
partiet

Melding om partiøkonomien
Materiale til nominasjons-
diskusjonen foran partiets

3. landsmøte

Valgordningen til landskonfe-
ransen om militærpolitikken

Vis respekt for ungdomsforbunda!

Melding fra redaksjonen

Statsstøtte til KK

2

3

4

6

6

7

8

Klassekampen og statsstøtte

Svar på kritikken(KK)

Kritikk av Kampuchea-innlegget

Svar på kritikken

Krise i partiet

Sosialisme og demokrati

Svar til Rikard

Demokrati og sentralisme

S/ n svarer Magnus

Linja for årets valgkamp

Svar til Bodil

8

9

11

12

13

16

18

18

19

20

21

LEDER:

VERV NYE MEDLEMMER TIL PARTIET!

I løpet av høsten skal partiet gjennomføre en medlemsvervekampanje. Medlemsvervinga er tenkt gjennomført som en grunnsirkelbevegelse med utgangspunkt i en ny grunnsirkel på 5 møter som vil foreligge i høst, antakelig rundt midten av oktober (følg med i Klassekampen).

Erfaringene fra tidligere vervekampanjer er at vi verver best gjennom å få mye folk på grunnsirkler. Den forrige store vervekampanjen førte oss i mål når det gjaldt antall nye medlemmer, sjøl om det ikke alle steder blei drevet som en kampanje. Mange grunnsirkler er den viktigste erfaringa å holde fast på når vi nå starter denne kampanjen.

PARTIET MÅ BLI STØRRE!

Partiet har ikke verva i stor målestokk det siste året og partiets medlemstall er nå i ferd med å stagnere. Vi trenger flere medlemmer for å kunne drive de oppgavene som partiet er pålagt i klassekampen.

Til tross for at partiet i dag sliter med en lang rekke problemer så har de fleste avdelingene opparbeida seg et omland, stort eller lite, med aktivister som vi kan trekke med på grunnsirkel. Å rekruttere blant disse aktivistene til partiet må vi se på som å *forfremme* aktivistene til partimedlemmer.

F.eks. har noen steder fått sving på lokale krav og taktikk gjennom valgkampen. På disse stedene bør det være et godt utgangspunkt å trekke med aktivister på grunnsirkel. Å få sånne kamerater inn i partiet vil være en styrke for partiet til å drive lokalt arbeid.

Noen vil kanskje reagere med at vi ikke må verve nye medlemmer når vi har så store problemer i partiet, vi bør heller rydde opp i problemene først. Vi mener dette er en feilaktig måte å møte problemene på. Verving vil tilføre partiet friskt blod og gi oss nye medlemmer med røtter i den lokale kampen og nye erfaringer. Dette må vi ikke se på som en belastning, men som en fordel for partiet. En grunn til problemene våre er utvilsomt at vi har for få medlemmer i dag. Vi trenger flere folk til å drive lokalt arbeid.

Spesielt vil vi peke på at vi har for få ungdommer i partiet. Innrettinga på grunnsirkelen bør være å trekke med unge folk på disse. Å få inn ungdommer i partiet vil være med på å sikre vitaliteten i partiet.

Vi må også legge vekt på å verve arbeidere til grunnsirkelene. Her sliter vi med problemer som vi ikke har full oversikt over. Vi vil oppfordre til debatt i Tjen Folket om det å rekruttere bedre på arbeidsplassene.

Mange nye medlemmer vil være et stort aktivum for partiet, også til å begynne å jobbe oss ut av de problemene vi sliter med i dag.

FORBERED GRUNN- SIRKELENE ALLEREDE NÅ

Allerede nå kan avdelingene begynne å forberede grunnsirkelene ved å sette opp lister over mulige deltakere og kontakte dem. Listene må settes opp utfra hvem vi mener det er mulig å rekruttere til partiet. Gjennom arbeidet med Klassekampen og valgkampen har vi knytta nye aktivister til oss. Disse bør være et godt utgangspunkt til å sette opp lister.

Plukk ut en sirkelleder allerede nå. Vi har gode erfaringer med å sette erfarne kamerater i avdelinga til å lede sirkelen. Disse kameratene finner vi ofte blant de som har hovedoppgave utafor laget. Sirkelarbeidet er et godt høve til å trekke disse kameratene nærmere til avdelingas arbeid. Oppgaven som grunnsirkel leder er mer enn å forberede og lede et møte hver 14. dag. Skal vi oppnå resultater med flere nye medlemmer må det jobbes med sirkel deltakerne mellom møtene. Sirkellederen må oppsøke deltakerne, diskutere medlemsskap og andre problemer med sirkelen. Dette arbeidet kan ikke starte etter at sirkelen er over for da er det lett å glippe kontakten med deltakerne. Vi er for at kamerater med hovedoppgave utafor avdelinga kan ta på seg oppgaven med å lede grunnsirkelen for avdelinga og prioritere denne oppgaven og bruke tid til å følge opp sirkel deltakerne. Det vil alltid dukke opp mange andre spørsmål som folk ønsker å diskutere når det dreier seg om partimedlemsskap som ikke blir tatt i temaene for sirkelen. Blant annet må sirkellederen gå gjennom vedtektene og hva medlemsskap innebærer.

Denne oppgaven må vi sørge for at sirkellederen har mulighet til å arbeide med. Enten han/hun gjør det sjøl eller at avdelinga setter en nestleder sammen med sirkellederen sånn at de deler denne oppgava mellom seg.

TF er åpent for debatt-innlegg om erfaringer fra sirkel- og vervearbeid. Spesielt oppfordrer vi til debatt om åssen vi skal verve flere på arbeidsplassene og få flere unge mennesker inn i partiet.

På oppdrag fra SKAU
HB.

— MELDING —

OM PARTIØKONOMIEN

SKAU har nylig drøfta partiets halvårsregnskap. Inntekssida viser en liten svikt i forhold til budsjettet. Kontingentinngangen for 3. termin 78 var litt mindre enn budsjettert. Kontingentinngangen for 1.termin 79 viste en stigende tendens som mer enn oppveide svikten i 3. termin 78.

Partiet har tidligere fått gaver fra partimedlemmer med god råd eller formue. Dette er det budsjettert med. Men hittil i år har ikke partiet mottatt noen slike gaver. Dette gjør at inntekssida første halvår samla sett viser en mindre svikt, sjøl om kontingent inngangen viser en stigende tendens og ligger litt over det budsjetterte.

Utgiftssida ligger innafor budsjettets rammer og er under nøye kontroll.

Partibudsjettet er gjort opp med et mindre overskudd for 1979. På grunnlag av halvårsregnskapet ser dette ut til å holde. Forutsetningen er at kontingenten for 2. termin blir like stor som for 1. termin. SKAU konkluderte med at utviklinga av partiøkonomien var tilfredsstillende.

På oppdrag fra SKAU
Kassereren.

MATERIALE TIL NOMINASJONS- DISKUSJONEN FORAN PARTIETS 3.LANDSMØTE:

I

Alle avdelinger skal ha opp nominasjoner av kandidater til valg av ny Sentralkomite på partiets 3. landsmøte. Vi sender med dette ut det materialet, som skal ligge til grunn for dette nominasjonsmotet. (Motet skal holdes i løpet av desember, og skal også behandle valg av landsmotedelegater). Avdelingsmøtet om nominasjoner, skal gjøre to saker. For det første skal møtet drøfte og ta stilling til kriteriene for vurdering av kandidater. For det andre skal møtet vurdere og nominere kandidater de mener er aktuelle.

Styret bør sørge for å få inn forslag fra medlemmene før møtet om nominasjoner, slik at diskusjonen om de aktuelle kandidatene kan forberedes godt. *Avdelingsmøtet* skal vurdere og eventuelt foreslå kandidater fra *avdeling*. Alle partilag skal levere rapport om lagsbehandling av nominasjonene. Rapporten skal inneholde fullt navn og yrke på de kandidatene som er vurdert, innstillinga laget kommer fram til og kort referat av diskusjonen, som lå til grunn for innstillinga. Det betyr at rapporten skal ha med både de som nomineres og de som vurderes, men ikke nomineres av laget.

Rapporten skal gjøres ferdig av styret før jul.

Det er også anledning for de enkelte partimedlemmene å nominere folk de kjenner *utafor* avdelinga. Disse nominasjonene bør ikke drøftes av avdelinga, men vedlegges rapporten som *personlige* forslag. Slike forslag skal skrives på egne ark (ikke lapper), og det skal klart gå fram at dette er personlige forslag, som ikke er drøfta i laget.

II.

Etter nominasjonskomiteens oppfatning bør nominasjonene gi landsmøtet et materiale, som gjør det mulig å velge en

allsidig og breitt sammensatt partiledelse, både sosialt, distriktsmessig og med hensyn til erfaringsgrunnlag.

For å få et slikt allsidig sammensatt nominasjonsmateriale, må laga være dristige i å nominere. De må finne fram til kamerater med lang erfaring. Samtidig må laga finne fram til kamerater med mindre erfaring, men som har vokst fram og utvikla seg i perioden siden forrige landsmøte.

Det er av stor betydning å nominere mye arbeidere. Det er og viktig å finne fram til kandidater blant fiskere og bønder, og det må legges mye vekt på å finne fram kvinnelige kandidater.

I nominasjonsarbeidet er det videre viktig å finne fram til kamerater som har vist god evne til massearbeid, som har oppnådd resultater i ekstern kamp og taktikk og som av denne grunnen har oppnådd tillit blant massene.

Det er også viktig å finne fram til kamerater som har vist initiativ og sjølstendighet i indre, organisatorisk arbeid i partiet.

III.

Kriterier for vurdering av kandidater:

1) Politisk - ideologisk nivå.

Evne til politisk analyse, grep om strategiske spørsmål og taktikk, vilje til å studere marxismen-leninismen, interesse for teoretisk arbeid, evne til å basere politiske standpunkt på undersøkelse av virkeligheten og et godt grep om masselinja er saker det er viktig å trekke inn for å vurdere nivået til de kameratene en ønsker å nominere.

Et viktig forhold å vurdere, når en skal gjøre seg opp ei mening om de politiske kvalitetene til en kamerat, er evnen til sjølstendig kritisk tenkning. Egenskaper som evne til å stå på egne standpunkter og fremme dem med saklige argumenter, er saker som må tas med i vurderinga av det politiske nivået.

2) Lojalitet til partiet.

I nominasjonene må det legges vekt på å finne fram til kamerater som har vist lojalitet til partiet, som har vist prinsippfasthet og ikke vakling i angrep på partiet og partilinja, som har vist seg å ha styrke både i medgang og motgang.

Lojalitet er ikke det samme som usjølstendighet og etterplapring når det gjelder meninger. Uenighet og evne til å fremme egne standpunkter er ikke lojalitet.

Men når uenighet blir brukt som påskudd til å bryte den demokratiske sentralismen, til å falle partiet i ryggen eksternt, til å sverte partiet, til ikke å bekrefte vedtak osv., så er det illojalitet til partiet og partiets medlemmer.

3) Demokratisk sentralisme - partidisciplin.

Det må legges stor vekt på kandidatens holdning til den demokratiske sentralismen. Evne til å sette partidisciplinen høgt, til å kjempe for partiets enhet og gå mot splittelsesvirksomhet og fraksjonisme er saker det er viktig å trekke fram i vurderingene.

Kandidatene må ha en demokratisk stil, ha vilje til å forene seg med mange, lytte på folk og høre på andres meninger. Derfor er det viktig at kandidatene har vist evne til å akseptere motsigelser og uenighet og går inn for å samarbeide med kamerater som har et annet syn enn seg sjøl.

4) Enkelt liv - hardt arbeid.

I nominasjonene må det legges vekt på kandidatens evne til hardt arbeid og enkelt liv. Kandidatens holdning til stilen med hardt og uegennyttig arbeid, til å sette partiets, folkets og revolusjonens interesser over sine egne, til ikke å streve etter personlige fordeler er saker det er viktig å ta med i vurderingene.

5) Klassestandpunktet.

Kandidatene må ha et mest mulig rotfesta proletarisk klassestandpunkt. Det er viktig å finne fram til kamerater som har skjont betydninga av å innrette partiets virksomhet på proletariatets interesser.

Forståelsen for at partiets arbeid alltid må ha som utgangspunkt å tjene arbeiderklassen og folkets interesser, er også en

viktig del av det proletariske klassestandpunktet.

6) Masselinje.

I nominasjonene må det legges stor vekt på masselinja og kandidatens forhold til denne. Rotter i massene, arbeid i masseorganisasjoner, og forståelsen av å mobilisere massene rundt partiets politikk er faktorer å trekke fram i denne sammenhengen.

7) Kritikk/sjølkritikk.

Evnen til å kritisere feil og svakheter, både hos seg sjøl og i partiet er en viktig sak i et kommunistisk parti. Evnen til å reise kritikk, fremme den på en kameratslig og demokratisk måte, konsentrere den om saker som har betydning for partiets arbeid og den politiske linja, er ting det må legges vekt på i vurderinga av aktuelle kandidater.

10) Diskvalifiserende egenskaper.

Fraksjonisme, illojalitet, undergraving av partidisciplinen er forhold som må telle diskvalifiserende for nominasjon.

Kamerater som behandler motsigelser i partiet ved å forsøke å drive dem ut som er uenige med dem, og ikke evner å jobbe sammen med folk som har et annet syn, står for alvorlige feil som bør veie tungt mot dem i samband med nominasjon.

Alkoholmisbruk og liknende forhold er diskvalifiserende faktorer i samband med nominasjon.

IV.

Hensikten med disse kriteriene er ikke å finne perfekte kandidater, og heller ikke å begrense tallet på nominasjoner.

Tvert om vil forskjellige kandidater ha sin styrke i forhold til ulike kriterier. Hensikten med punktene er derfor å finne fram til mange kandidater med brei variasjon i styrke og kvaliteter.

Dernes er hensikten med kriteriene at bruken av dem skal skaffe fram et allsidig materiale i vurderinga av de forskjellige kandidatene, slik at laga får best mulig grunnlag for å nominere utfra.

På oppdrag fra SK/AU,
Nominasjonskomiteen.

VALGORDNINGA TIL LANDSKONFERANSEN OM MILITÆRPOLITIKKEN.

Vi har fått henvendelser angående hvordan delegatene til landskonferansen i sommer ble valgt og vil opplyse følgende.

I de delene av partiet der det fins distriktsorganisasjoner, ble delegater valgt av distriktsstyrene blant distriktsstyre medlemmene. Hvert distriktsstyre valgte en delegat, med unntak av de aller største distriktene, der det ble valgt to delegater. I de delene av partiet der det ikke fins distriktsorganisasjon, ble delegatene valgt direkte fra laga, på den måten at hver partiavdeling valgte en delegat.

Dette er den valgordninga som har vært brukt i samband med landskonferanser i denne landsmøteperioden, ettersom den sikrer representasjon fra alle partiorganisasjoner som står direkte under sentralkomiteen, uten å kreve den omfattende valgprosessen og det arrangementet som er nødvendig i samband men landsmøtet.

På oppdrag av skau,
k.a.

VIS RESPEKT FOR

Det finnes mange problemer i partiet og rørsla nå. Jeg trur vi vil klare å løse dem etter hvert. Vi trenger ikke bare ei riktig analyse av problemene, men også konkrete bidrag til hvordan vi skal løse dem. Kritik er viktig, men ikke nok. Konkrete forslag må også komme. Her skal jeg ta opp ett spørsmål å gi et forslag til løsning.

Min påstand er: Både sentralt og lokalt behandler vi i partiet ungdomsforbunda en god del feil. Vi er ofte for arrogante overfor dem, viser dem for liten respekt, undervurderer dem.

Målet med ungdomskampnjen i sin tid var bra, etter min mening. Ungdommens strategiske betydning ble klarlagt, det skulle utvikles konkret politikk, og RU og NKS skulle styrkes. Av mang grunner (som jeg ikke skal prøve å si noe om her) gikk kampanjen opp som en løve og ned som en skinnfell. Noe gikk bra, mye gikk mindre bra. Noen feil vil jeg peke på. Jeg tru kampanjen bygde på en lite heldig ide: »Situasjonen i ungdommen generelt er utmerka, ledelsen i ungdomsforbunda er dårlige.» Vi analyserte lite hvordan den objektive situasjonen var. F.eks.: Hva er de samfunnsmessige vilkåra

for at Unge Høyre går så mye fram? For RU-ledelsen kunne umulig ha det hele og fulle ansvaret for det. Hvorfor finnes det så liten bevegelse blant studentene, ikke bare i Norge, men i Vest-Europa og USA sammenlikna med slutten av 60-åra og begynnelsen av 70-åra? NKS-ledelsen kunne umulig ha det hele ansvaret for det? Kort sagt, jeg trur vi undervurderte de faktiske vanskene som RU og NKS sleit med.

Så gikk partiet inn for å rette opp forbunda. En del bra ble gjort. La det være klart. Det ble sikkert fostra en del ungdomsledere. Bra. Men samtidig utvikla det seg en tendens til at partikamerater gikk inn i forbunda og tok over ledelsen. Istedet for å lære ungdommen å fiske sjøl, så overtok partikamerater fiskestanga sjøl og gjorde seg sjøl uunnværlige (forstå liknelsen rett). Så etter ei stund ble kampanjen avblåst, og mange partikamerater fikk andre oppgaver og trakk seg ut av ungdomsarbeid.

Dette hadde sikker mange forskjellige konsekvenser. Men det er en jeg vil peke på nå: Ideen om at situasjonen var utmerka og at problemene egentlig lette å løse kombinert med at partikameratene

MELDING FRA REDAKSJONEN

Dette nr. av TF er ekstra tynt. Dette skyldes at forslag til prinsippprogram skulle vært med som bilag. Nå kjøres det ut offentlig i stedet. Av teknisk/praktiske årsaker kunne vi ikke forandre på størrelsen av bladet.

Red.

OPPFORDRING.

Oppfordring til alle som ikke har betalt Mao eller Lenin abonnementet sitt: **BETAL NÅ!** Vi trenger penga!

Hilsen

Forlaget Oktober.

SKRIV KORT! Vi er dessverre nødt til å sende tilbake innlegg fordi de er for lange. Vi mener at bladet ikke er tjent med artikler på 6 - 7 sider. Det viser seg at korte debattartikler blir bedre og skarpere, dessuten får flere plass i bladet.

Skriv

helst på skrivemaskin, på halve A4 flak, dobbelt linjeavstand, 14 linjer på arket og 55 anslag på linja.

Skriver du for hånd: skriv tydelig.

Det er en stor fordel hvis du setter på mellomoverskrifter og overskrift sjøl.

Red.

UNGDOMSFORBUNDA!

trakk seg ut av arbeidet før vi sjøl hadde virkelig erfart *om problemene var lette å løse* skapte en ny ide: Ungdommen klarer jo fortsatt ikke å løse problemene trass i at de egentlig ikke er så vanskelig å løse. Jeg mener det finnes et islett av arroganse i dette. Det slår seg ut i for liten omsorg for forbunda og de enkelte medlemmene, for liten vilje til å lytte på problemene deres, for liten vilje til å informere ungdommen om det som foregår i partiet m.m.

Mange steder veit jeg at både NKS og RU føler seg satt ut over sidelinja av partiet, at de ikke blir hørt på, ikke vist tillit. Noen steder har dette i den siste tida så og si ført til «ungdomsopprør» mot partiet lokalt. Så langt jeg kjenner det, har dette ført til skikkelige diskusjoner mellom partiet og ungdomsforbunda, enheten mellom dem og partiets ledelse er blitt styrka. Tendensene til løsrivelse er blitt tilsvarende svekka. Et viktig bidrag til denne forbedra situasjonen har vært ganske enkelt at ungdommen er blitt behandla skikkelig og kameratslig og ikke med en «ovenfra-nedad» holdning.

Derfor er mitt forslag at vi i partiet legger oss *dette* på sinne:

- Vi må føle omsorg ikke bare for partiet, men for bevegelsen som helhet.

- Vi må vise interesse for ungdomsforbundas problemer, og bidra til å hjelpe dem etter evne.

- Vi må se på dem som en viktig resurs, vi må rådspørre dem om viktige spørsmål og saker som angår ungdomspolitikken.

- Vi må gi dem den nødvendige informasjonen om hva partiet driver med, hvordan vi ser på ulike saker m.m.

Almenne forslag? Ja, visst. Men mitt poeng er at vi kan oppnå en del positivt ved å korrigere tendensen til å opptre arrogant (politisk og personlig) overfor ungdommen. Dette behøver ikke koste oss så mye i form av arbeid, men det vil bedre forholdet mellom partiet og forbunda. *Det* vil i sin tur legge grunnlaget for en skritt-for-skritt-løsning av de problemene som ungdomsforbunda er oppe i. *Fordet* må være både partiets ansvar og i partiets interesse.

Henrik.

STATSSTØTTE TIL KK

Det er nå bestemt at Klassekampen skal motta statsstøtte. Dette ble kjent for offentligheten og også for partimedlemmene i et baksideoppslag i avisa lørdag 16.6. Det har i lang tid pågått en debatt i avisa om statsstøtte. Redaksjonen i avisa har hele tida argumentert mot statsstøtte og har henvist til partiets prinsippprogram. Debatten ble avsluttet med at redaksjonen klart avviste statsstøtte og dette var et endelig standpunkt. Vi vil skarpt kritisere den framgangsmåten som her er fulgt. Vi mener at dette vedtaket er fattet over hodet på medlemmene ved at saken ikke har vært sendt ut til diskusjon i grunnorganisasjonene, samtidig som partiets standpunkt utad hele tida har vært mot statsstøtte. Den dårlige økonomien til avisa har lenge vært kjent for partiet uten at det er blitt tatt initiativ til en slik diskusjon i partiet. Vi synes det er rart

om denne avgjørelsen har kommet så brått på at det ikke har vært mulig å i hvert fall sende informasjon til medlemmene om dette.

Spørsmålet reiser seg om det er mangel på oppsummeringer som gir grunnlaget for en realistisk planlegging, som har ført til dette.

Generelt sett ser det ut som om oppsummeringer er en mangelvare. Dette må nødvendigvis slå hardt ut i det økonomiske arbeidet.

Vi mener behandlingen av denne saken svekker demokratiet i partiet, og vi krever derfor at det blir tatt en grundig sjølkritikk.

Kameratslig hilsen
Arbeidsplassavd.

KLASSEKAMPEN OG STATSSTØTTE

Først til behandlingsmåten og måten å offentliggjøre dette på. Etter min mening er dette en endring av et viktig *prinsipp* altså er det ikke snakk om en hvilken som helst liten taktisk justering. Hvorfor kunne en ikke tidligere vurdert dette som en mulighet da avdelingene diskuterte KK? Statsstøtte eller tilbake til 1 gang i uka, kunne f.eks. vært en problemstilling. Har snøballen virkelig rulla så fort at KK/partiledelsen ikke kunne forutse dette som en *mulighet* for ca. 1/2 år siden? Mange kamerater følte seg forulempa og driti ut da den linja de med stolthet har forsvart blir endra i et intervju i KK uten at de visste noe om dette på forhånd.

Mener kameratene i SK at dette er en rimelig og sunn reaksjon, eller mener de at kameratene rundt i partiet må være forberedt på den slags raske endringer av prinsipper presentert i avisintervjuer over natta?

For å understreke dette med forulempinga og følelsen av overgrep enda sterkere kan nevnes at en kamerat i avdelinga hadde vært på budmøte ca. 3 uker før avisintervjuet hvor de *hadde diskutert statsstøtte*. Dette hadde møtet enstemmig avvist.

Så til innholdet i vedtaket. Jeg står for prinsippet om sjølberging og uavhengighet fra staten. Det er gitt en solid og god begrunnelse i vårt prinsipp-program som jeg støtter. Allikevel kan jeg støtte linja som Pål Sten og Sigurd Alnø legger fram i KK, men under visse forutsetninger. Det er litt uklart i intervjuet hva PS og SA mener om dette.

For det første. Det å ta imot statsstøtte er et skritt *tilbake*. Vi står for sjølberging, men gjør dette kompromisset fordi alternativet er å gi opp dagsavisa.

For det andre. Målsettinga må være å komme raskest mulig over på sjølberging. Statsstøtte må være kortsiktig og midler-

tidig.

For det tredje. Det må være gjort *edruelige* analyser som viser at statsstøtte virkelig kan redde dagsavisa. Slik at dette ikke bare blir en jævla skjor ballong som bygger på urealistiske forutsetninger. De forrige abonnements/lossalgsmålsettingene var *subjektivistiske* og satt opp av folk som ikke var redde for luftslott.

Er vi ikke sterke nok til å holde ei dagsavis som klarer seg sjøl raskt, ved hjelp av lossalg og abonnenter, så får vi se dette i aua og legge planer ut fra dette.

Til slutt. SA advarer mot orkesløse diskusjoner. Intensjonen er vel god, men fra mine erfaringer fra vår diskusjon i avdelinga er det krutt i denne diskusjonen som må fram. Redd dagsavisa, men skjerp debatten rundt partiledelsens behandling av denne saka.

Jeg vil gjerne ha svar fra SK hvordan de ser på mine synspunkter og hvilke premisser de legger til grunn for å godta statsstøtte.

Per.

Klassekampen skal berges – nødvendig med statsannonser

SVAR PÅ KRITIKKEN

Først til innholdet i vedtaket om å søke statsstøtte. Per skriver: »Målsettinga må være å komme raskest mulig over på sjølberging. Statsstøtte må være kortsiktig og midlertidig.»

Jeg tror dette er feil og vil argumentere mot det. Dagsavisa har gått med underskudd helt siden den starta. Underskuddet i 1977 var på nærmere 1 million. Katastrofeåret 1978 kjenner vi alle. Og nå, etter en periode der KK var oppgava nr. to på partiplanen fra sommeren 1978 til årsskiftet og deretter hovedoppgava på partiplanen fram til nå, så ligger vi an til å gå underskudd med 1 - 1,1 millioner i 1979 dersom vi ikke hadde fått statsstøtte. Dette tilsvarer 2000 abonnenter.

Ditt forslag må derfor innebære at vi skal ta sikte på så raskt som mulig å skaffe disse abonnentene i en ny kampanje. Eventuelt kan vi klare oss med litt mindre abonnenter, og dekke resten av underskuddet ved innsamlinger. Men dette betyr at vi fortsatt må ha KK som hovedoppgave i åra framover, vi må bruke mer krefter på KK enn siste året osv. Likefullt tror jeg ikke vi hadde greid det.

Jeg mener at vi må klare å drive KK som dagsavis med mindre krefter enn siste året, sjøl om dagsavisa alltid vil kreve mye arbeid og må ha høy prioritet på partiets planer. Jeg vil ikke at KK skal være partiets hovedoppgave de neste åra. Og jeg er i mot at avisas underskudd skal dekkes med stadige innsamlinger. Vi må dekke de 1,7 mill til RV og KK, og så må det være slutt på innsamlinger til KK på ei lang stund.

Samtidig så mener jeg det er uhyre viktig å beholde den politiske maskinen som dagsavisa er for partiet. Eneste måte å få dette til på er å bruke retten til statsannonser og produksjonsstøtte og det

for ei god stund framover. Dette mener jeg vi må være villig til.

NEI TIL UKEAVIS

Per skriver:» Er vi ikke sterke nok til å holde ei dagsavis som klarer seg sjøl raskt, ved hjelp av løssalg og abonnenter, så får vi se dette i aua og legge planer ut fra dette.»

Etter min mening er svaret klart. Vi er ikke i stand til å holde ei dagsavis som utelukkende klarer seg med egne krefter raskt. Jeg oppfatter da Per som at han mener vi da skal gå over til ukeavis med alle de konsekvenser det har økonomisk og politisk. Først og fremst fordi det vil være et stort politisk tilbakeskritt som vi med statsstøtte ikke er tvunget til å ta av økonomiske grunner.

Jeg vil også bruke noen økonomiske argumenter. Prisen på aviser er monopolistisk fastsatt. Ei avis koster kr. 2.50 og et årsabonnement koster 550 kr. Vi kan ikke selge KK for kr.4.00 i løssalg, eller ta 800 kr. for et abonnement. Prisen blir til på en sammensatt måte med mange faktorer. På den ene sida fins det en masse statlige avgifter som bestemmes i Stortinget. Det er avgift på papir, portotakstene og mange andre saker. På den andre sida er det en serie statlige støttetiltak: statsannonser, etatsannonser, produksjonsstøtte for papir, distribusjonsstøtte, Innafor dette økonomiske systemet er det ikke lett å måtte betale alle statlige avgifter og avstå fra alle statlige støttetiltak.

La oss feks. anta at vi klarte å øke med 2000 abonnenter og dermed balansere uten statlig støtte. Så øker staten avgiftene på papir. Dette kompenserer de ved å øke papirstøtten til aviser. Dersom vi da ikke tar mot statsstøtte, så betyr det at vi ytterligere må øke abonnements tallet for å balansere.

En siste sak. Oktober forlag har hele tida tatt mot statlig støtte både fra Kulturrådet og andre statlige støttetiltak. Forlaget har ført demokratiske kamper for å få disse støtteordningene på lik linje med andre forlag.

Betyr så dette at jeg mener at alt er solskinn og glede nå som vi får støtte fra staten? Sjølsgt ikke. Reglene for statsstøtte, som i dag er liberale, kan sjølsgt fort forandres. Det kan på mange måter gjennomføres diskriminerende tiltak mot oss. Derfor skal ikke statsstøtte være noen sovepute. Men jeg mener vi må innse at det ikke er mulig for oss å drive dagsavis nå uten statsstøtte, og at det finnes ingen rask veg til fullstendig sjølb-
erging

BEHANDLINGSMÅTEN.

Når det gjelder behandlingsmåten, så er jeg enig i at det var en feil i den mål-
diskusjonen ble avskåret på i KK. Dette var SKAU's ansvar. Jeg tror argumentene var at diskusjonen avleda fra å nå målset-
tingene i kampanja. Men samtidig var det slik at KK-kontakt åpna for den samme diskusjonen. Men det blei ingen debatt, for det kom ingen innlegg.

Videre så burde problemstillinga om å benytte retten til statsstøtte vært reist i partidiskusjonen om KK. At dette ikke blei gjort var også en feil. Dette er jeg enig med innlegga i. Men det var først etter det store abonnementsfrafallet i april/mai og stagnasjonen i vervinga at de økonomiske realitetene sto helt klart. Før den tid så rådde den oppfatningen at vi ville klare kampanjemålsettingene. Da var vi i den

**Klassekampen
får stats-
annonser**

...og ikke bare som et overgangsfenomen
slår Andreas fast.

stilling at vi måtte ta stilling til statsstøtte, og det raskt. Med sommeren for døra og en langsom saksbehandling i partiet, det kunne avisa ikke tåle.

Jeg mener at KK i så fall ville vært ferdig som dagsavis mens diskusjonene i partiet pågikk. Derfor fantes det bare to muligheter: søke om statsstøtte og få den så raskt som overhodet mulig, eller gi opp dagsavisa.

Og ettersom landskonferansen da sto for døra og alt fra januar hadde hatt som mandat å ta standpunkt til KKs framtid så støtter jeg helt og fullt at Landskonferansen gjorde sitt vedtak. Den hadde myndighet til å gjøre det, og den ville ha gjort en stor feil dersom den ikke hadde fatta dette vedtaket.

Jeg mener ikke at det skal bli en vane at viktige endringer blir avgjort uten breiere diskusjon i grunnorganisasjonene i partiet. Men dette var blitt et akutt spørsmål som måtte løses med en gang. Og jeg tror helt sikkert at vårt parti på ny vil komme opp i slike situasjoner at f.eks. SK må treffe svært vidtgående vedtak uten en forutgående breiere partidiskusjon.

Dette innlegget er skrevet av en kammerat på oppdrag fra SKAU. Pga. kort tid er det ikke diskutert av SKAU. Disse synspunktene står derfor for min egen regning.

Andreas.

OM MILITÆRDEBATTEN

I dette nr. er det ingen innlegg i militærdebatten. Redaksjonen har avsluttet debatten som gikk forut for landskonferansen. Nå etter at partiet har vedtatt og publisert et militærprogram mener red. at debatten må fortsette ut fra programmet og de punktene som meldingen om programet setter opp. Vi vil derfor ikke trykke flere av de innlegga som allerede har kommet redaksjonen i hende.

Fram for en fortsatt frisk debatt!

KRITIKK AV KAMPUCHEA- INNLEGGET

Håvard åpner sitt innlegg i mai-TF om Kampuchea med å påstå:

»Det kampucheanske folket får ikke den støtta fra oss progressive i Norge som de både trenger og fortjener.»

Og han spør om dette er en dristig påstand og moralisme.

Jeg er enig i den politiske betydninga av kampen som folket i Kampuchea fører mot Vietnamesisk hegemonisme og Russisk imperialism. Jeg er videre enig i at vi her i Norge gjør for lite i solidaritetsarbeidet. Men her stopper enigheten. Jeg mener Håvards innlegg ender opp i moralisme fordi det apellerer til alles dårlige samvittighet i steden tør å gå inn på de reelle problemer som partiet må løse for å nå de måla som vi begge er enige om.

PROBLEMER

Jeg vil trekke fram noen slike problemer som dukker opp i mitt hode. Jeg er enig i at verdensopinionen stort sett er mot invasjonen og dette er en gunstig faktor. Det finnes også ugunstige faktorer som at hetsen mot Pol Pot har gått hjem hos mange folk. (»Det må jo være noe i alle redselshistoriene.») Det er også en del folk som lurar på om ikke Kampuchea starta grenseprovokasjonene mot Vietnam og at invasjonen må sees på som en gjengjeldelse for »å løse et vanskelig grenseproblem«.

Jeg trur at Pol Pot styret fra -75 i hovedsak har gjort riktige ting, men de har sikkert også gjort en del feil. Feks. holdt Shianok i fangenskap. Dette og mye mer til, må vi ha en holdning til og en taktikk for. Jeg er enig med Håvard i at breie allianser svarer til behovet og at det er behov for landsomfattende opptrapping, - men dette må SK ta initiativ til.

Min viktigste kritikk av Håvard blir derfor:

1. Det er ikke riktig å stille spørsmålet om å utvikle en taktikk og landsomfattende tiltak til avdelingene alment. Det er SK, som ledelse av partiet, som må ta initiativet. Dermed blir dette også en kritikk av SK.

2. Håvard tar ikke hensyn til virkeligheten i partiet, den politiske situasjonen i Norge og den eksisterende partiplanen. En kraftig opptrapping av solidaritetsarbeidet for Kampuchea (til det beste av Vietnamtidens nivå?) må få konsekvenser for partiets prioritering. Dette er det bare SK som kan avgjøre.

Å se bort fra disse faktiske problemer betyr å drive politisk arbeid ut fra hva som er ønskelig og se bort fra hva som er mulig. Dette er en arbeidsstil som er skadelig for partiet og til syvende og sist også for solidaritetsarbeidet for Kampuchea.

Hå.

SVAR PÅ KRITIKKEN

Takker for kritikken. Jeg forstår den, men kan ikke uten videre si meg enig. Innlegget mitt om Kampuchea-solidaritet var et forsøk på å vekke debatt om hva partiet bør og kan gjøre. Jeg kan ikke se at det er noe galt å føre en slik debatt. Tvert om. En rekke spørsmål står til debatt: Hvor stor betydning mener vi egentlig kampen for Kampuchea uavhengighet har? Hvilken betydning har tvil og tro om Pol-Pot regjeringas politikk fra 1975 for solidaritetsarbeidet? Er det behov for en landsomfattende solidaritetsbevegelse? Osv. Jeg er sjølsagt enig i at det er partiets sentrale organer som eventuelt må ta initiativet til en sterkere solidaritetsarbeid, som må legge fram konkrete forslag til prioritering av kreftene, osv. Hva skulle vi med en sentral ledelse om den ikke gjorde det? Men

spørsmålet er også: På hvilket grunnlag skal Sentralkomiteen fatte vedtak om en plan for Kampucheaarbeid? Er det ikke en fordel å hente inn forskjellige synspunkter, både ved hjelp av direkte undersøkelser, konsultasjoner rundt om i partiet, og via debatt i dette bladet? Undersøkelser og debatt må ha en hensikt: Å skaffe SK materiale sånn at en riktig og realistisk plan kan legges. Jeg håper at SK etter hvert vil finne fram til en slik plan.

2) Hå. sier at jeg ikke tar «hensyn til virkeligheten i partiet, den politiske situasjonen i Norge og den eksisterende partiplanen». Dette er å drive politisk arbeid ut fra hva som er ønskelig og ikke det som er mulig. Dette er å skade partiet og solidaritetsarbeidet. Sterke ord. Jeg mener tvert om at vi for ofte har en tendens til ikke først diskutere vilke politiske

oppgaver som bør prioriteres, for så å legge realistiske planer. Konkret: Skal stoda i partiet, i Norge og partiplanen være vårt utgangspunkt for å klarlegge hvor viktig Demokratisk Kampuchea-kamp er?

Nei, først må vi klarlegge betydninga av Kampuchea-spørsmålet. Så må vi se på hvordan vi konkret klarer å prioritere solidaritetsarbeidet, legge en realistisk plan. Jeg er negativ til en metode som først sier: »Vi har så mye problemer i partiet at vi ikke kan drive solidaritetsarbeid.» Jeg er for metoden som sier: »Dette spørsmålet er så og så viktig, derfor bør det få konsekvenser for partiets arbeid». At vi i virkelighetens verden da ofte må gi et viktig spørsmål mindre plass i partiarbeidet enn det egentlig fortjener på grunn av problemer o.l. i partiet, er opplagt. Vi må jenke oss etter virkeligheten. Men da skal vi først ha tatt standpunkt til hvor viktig det er - så og si ut fra hvor viktig det er i verden - og ikke ut fra hva partiet kan gjøre med det. Dette er ikke moralisme.

Kameratslig hilsen
Håvard.

KRISE I PARTIET!

Nedenfor kommer stikkordsmessig endel synspunkt på situasjonen i partiet. Om mye er ubegrunnet og kort så skyt på TF-red, ikke meg! Jeg får ikke mer plass, og har fått tilbake et større innlegg.

Utfra inntrykk som vanlig medlem i Oslo trur jeg partiet går tilbake. Vi har tapt nesten 40% 1.mai på 2 år i Oslo. Vi har atskillige utmeldinger. Ungdoms og studentarbeidet står verre enn noen gang. Intellektuelle som har begynt å jobbe vender tilbake og klassesammensetningen i partiet forverres. Frontorganisasjonene har få medlemmer, liten virksomhet og mye frustrasjoner. Vi har problemer med kampanjemålsettinger (jfr. avisa), lite effektiv disiplin, lite arbeid gjøres og mange folk er trøtte, det er mye intern uenighet, men få studier og diskusjoner. Færre, men neppe bedre møter holdes. Færre, men neppe bedre direktiv gis. Vi vinner noen faglige verv, men mangler politikk for hva vi skal gjøre i dem. Dette er umulig en begrenset Oslo-krise, eller en »organisasjons krise». Det er ei partikrise.

Krisa blir verre i månedene som kommer, for ingen veier ut er funnet. Spørsmålet er ikke engang stilt. Det blåser en frisk høyrevind i partiet, og den vil bli sterkere ettersom krisa tiltar. Høyrevinden kritiserer riktige feil i taktikk og politikk i åra 75-77, og den vil vokse fordi folk vil gripe til den tendensen som har vind i seila og retter seg mot oppsummer-te feil.

Jeg støtter det meste av kritikken av venstre-feila. Men jeg synes prat om »brede allianser», om utspill og initiativer, humørfylthet, offensiv, spennende osv. tar for stor og luftig plass. Det er for liten interesse for masselinje, massenes velferd, snakke massenes språk. Jeg påstår: høyre-

vinden i partiet vil ende i høyreavvik fordi den ikke prøver å korrigere det mest sentrale problemet i partiet: masselinja.

I kritikken av «vulgariseringa» av oppjøret med høyreavviket pekte SKS AU på at overensstemmelsen mellom det gamle 73-høyre og «vulgariseringa» (nye ultravenstre) lå i at begge unngikk korrigering av masselinja og i stedet tydde til ordmagi, prosjektmakeri og «knappe løsninger». Beretninga til 2. landsmøtet hadde i tråd med dette ei lang utgreiing om masselinja og karakteriserte det som «brennende problem» for partiet. Brenner det ikke lenger? I allfall har vi ikke hørt mer om det siden LM. Siden -69 har vi vakla som en full mann mellom grøftekantene og ramla både for ofte og for djupt uti. Det vil vi fortsette å gjøre om vi ikke korrigerer masselinja. Hvorfor skulle vi ellers slutte med det akkurat nå?

KRISA OG DOGMATISMEN

Det eneste sentrale initiativ jeg kjenner til i denne situasjonen er starten på en diskusjon om dogmatisme, (Størn i RF, Og i i KK). Jeg er enig i at det er nyttig å kritisere dogmatisme, men helt uenig i at partikrisa i dag bunner i dogmatisme. Og særlig er jeg uenig i at det er synet på klassikerne og de sosialistiske landa som er sjølv rota til krisa i partiet. Utviklinga i Kina og Albania er en ytre faktor som har skjerpa og framskynda krisa, men den ville kommet uansett. Derfor mener jeg kritikken av dogmatismen er feil medisin for det som er hovedsykdommen til partiet: sekterismen, avvika fra masselinja. Det bekymrer meg også at kritikken av dogmatismen utledes av de *internasjonale* endringene. Kjenner ikke SK at det begynner å bli varmt under beina?

Mitt syn er at vi har et hardnakket sekterisk avvik i partiet som vi har holdt fast ved et tiår, med noen spede tillop til mottiltak. Vi har snakka om masselinje hver dag men gjort lite med det. Vi er i ferd med å bli et generasjonsfenomen - jeg tipper 90% av partimedlemmene er født mellom 45 og 55. Vi gjorde ganske store innhogg i dette aldersskiktet fordi vi greide å tillempe ei masselinje i de

Red. Redaksjonen oppfordrer til å fortsette debatten om «krisa i partiet». Partiformannen kom med noen kommentarer i forrige nr. av TF. Der sa han bla. «...jeg synes ikke det er riktig at SK kommer med noe endelig svar på denne diskusjonen riktig ennå. Det riktige stedet å gjøre det er i SKs beretning til det tredje

viktigste strømningene i det: Vietnam, gymnasiast- og studentkampen, delvis EEC og kvinnekampen. Vi har aldri klart noe liknende siden. Dette er ikke bare et spørsmål om å «skaffe seg en politikk» på flere områder - som om det gjaldt varer i utstillingsvinduet - men om å delta i bevegelsen som fins. Det duger ikke bare å skaffe oss en politikk på kjernekraft, vi må delta i kjernekraftmotstanden.

SEKTERISMEN I PRAKSIS

Så litt om hvordan vår sekterisme ytrer seg i dag, og har ytret seg i en årrekke. Sekterismen er ikke bare å være frasetung og «venstre» og snakke med få folk.

I stedet for å mobilisere massene mobiliserer vi oss sjøl og vårt nærmeste omland, og opptrer sesongvis som FFF, KF, 21.august komite, 3VK, RV osv. Utenfra ser det ut som om det er disse tingenepluss KK som vi mener massene er opptatt av. Det stemmer bare i liten grad at massene er opptatt av disse tingene, og mye av virksomheten vår treffer ikke opinionen, oppsummerer i virkeligheten ikke massenes meninger. Isteden er vi ivrig opptatt med å organisere vår egen rompe omkring. Vi foster folka våre i hovedsak på de indre partilinjene - ikke i massekampen. Partiets spesielle illegale organisasjonsstil er en svært ensidig skole. Den gir kadern en tendens til seinere blindt å kopiere partiarbeidets former og metoder. Fordi en ikke fostres i kamp med andre synspunkt enn våre egne, gjør det kadern bløt, uvitende og uerfaren i å handsame andre meninger.

Vi bygger ikke opp stabile frontorganisasjoner der vi satser på å få mange uavhengige medlemmer. Isteden holder vi endel smågrupper oppe ved kunstig åndedrett, og har lagd en liten ankedam av organisasjoner som inneholder oss sjøl

landsmøtet.»

Det er viktig å få fram kritikk. Samtidig må vi innse at det ikke finnes noen patentløsning på problemene. Derfor er det også viktig å komme med gode råd og forslag til løsning på problemene.

Red.

pluss nære sympatisører og som har FFF som sitt politiske multiplum. Partiets ledelse av disse frontorganisasjonene består neppe i å trekke opp særlig linjer for hvordan de skal utvikles til å få massekarakter. Men det gis endel direktiver om hva kameratene i fronten skal ta opp 1.mai, hva de skal gjøre den neste måneden osv. Slik »ledelse» gjør bare skade.

Vi driver med »skru» massearbeid av og på. En tid er det PAC, en tid ungdomsarbeid, en tid streikestøtte, en tid fremmedarbeiderforeninga, en tid AFK osv. Dette arbeidet stives opp med partiets kader og propaganda mens det pågår, det opptrer på forsiden i KK m.m., men resultatet er alltid en rykende ruin straks en ny ting trekker oppmerksomheten og propagandastrålen til seg. Selvfølgelig må oppgavene skifte, men resultatet kan ikke behøve å bli så lite. Stilen med å erstatte varig massearbeid med »skru-av-og-på»-kampanjer i partiregi uttrykker subjektivismen og prosjektmakeri og hindrer varig og grundig arbeid.

Det indre partiarbeidet er slovende, ofte rutinemessig og sekterisk og uten virkelig debatt. En hovedgrunn til mangelen på debatt er at debatten i ledelsen alltid blir holdt under matta. Det er gledelig at det nå forekommer debatt mellom ledende kamerater i partipressa. Men når får f.eks. »debatten» i TF det samme preget? »Åpenhet» utad og »hermetisk» innad betyr å synge vakkert men å drite i eget reir. Når kommer det partidokument til diskusjon som har mindre »marmor-blokk-preg» enn militærtesene? Er det umulig å fortelle litt om hva forfatterne av tesene syns er problematisk ved dokumentet? Hva det kanskje har vært en viss tvil om? Skal det bli liv og debatt i partiet må ledelsen gå i spissen for den, annet er sekterisme innad.

Det er en altfor komplisert arbeids-

deling i partiet og alt for mange jobber med å lede ulike partioorganer, være i utvalg o.l. Denne organisatoriske elefant-sjuken uttrykker et sekterisk overslag på å være »generalstab» framfor å være del av massebevegelsen. Vi har veldig stort hode og ganske liten kropp.

Vi har en tendens til å skape en egen »progressiv» verden, med egen kultur, egen idrett, eget barnarbeid, egne fester og ferier - der en kan leve et variert liv uten å treffe vanlige folk.

Vi har en avskyelig hang til å bruke sjablonger og ekstremistisk hyl og skrik, som helt strir med det å snakke massenes språk og sette oss inn i deres forestillinger. Begrunnelsen for de mange harde ord og uvante uttrykk er gjerne at man skal »stemple» og karakterisere med reine ord. Resultatet er at folk ikke kjenner seg igjen, det stemmer ikke med deres forestillinger. Dette problemet er svært undervurdert.

Vi tar ikke alvorlig på spørsmålet om massenes velferd. Faglig er vi nototrisk svake på lønninger, avtaler, arbeidsforhold m.m. Det er ikke tilfeldig at KK nesten aldri bringer interessant stoff om priser, skatter, lønninger osv - selv om det er blant de ting som diskuteres mest blant arbeidsfolk.

Tilslutt: dette er ikke en mismodig klage. Jeg trur det går å rette opp, men jeg trur ikke det finnes noen kjapp løsning. Vi må bruke mye tid og gå gjennom alt arbeid og kritisere våre egne feil. Vi skal ikke fortvile eller kaste oss på raske påhitt fordi det går bakover. Vi bør regne med å blø en del og det vil sikkert komme likvidatoriske tendenser som vil nedlegge bra arbeid for å få »rask framgang». Det vil sikkert også bli en del faneflukt - motgang er en ny ting for oss. Men det haster med å begynne å gå løs på problemene!

SOSIALISME OG DEMOKRATI

1917 seira arbeiderklassen for første gang i verden, og under ledelse av det kommunistiske partiet etablerte folket i Sovjet det første sosialistiske samfunnet i verdenshistorien.

I kjølvannet av 2.verdenskrig tok arbeiderklassa makta i landene i Øst-Europa og dernest har landene i Asia fulgt opp.

I den samme tida har også det tragiske skjedd at borgerskapet på nytt har tilranet seg makta ved hjelp av en rekke kontrarevolusjoner. Av denne grunn er det nødvendig å stille seg spørsmål om åssen dette kan skje gang etter gang. Åssen kan et folk som i tiår har kjempa mot imperialismen ende opp som et diktatur over folket (Vietnam). Kina, som vi har hatt som vårt ideal i de seinere åra, har uten at noen av oss har visst det hatt trekk av et fascistisk diktatur. Åssen kan noe så tragisk skje et sosialistisk samfunn som nettopp skal løse massenes problemer.

Hva sier så marxismens klassikere om disse spørsmåla?

De slår klart fast at kontrarevolusjoner kan skje. Mao har muligens gitt de største bidragene med sine teorier om klassekampen under sosialismen, kampen mellom borgerlig og proletar linje i partiet. Videre har han utviklet teorien om masselinja og metoder for ledelse. Av bidrag som ellers er gitt er alle disse bare knytta til demokratiet direkte og det er faktisk umulig å finne stoff om demokratiet under sosialismen som særegent problem. Av bidrag som er gitt, sies det mye om 1. staten og demokrati, 2. den sosialistiske revolusjonen, 3. proletariatets diktatur og 4. det kommunistiske partiet.

STATEN OG DEMOKRATIET

Demokrati knyttes til staten av klassikerne. Det borgerlige demokratiet er den borgerlige klasses diktatur. Demokra-

ti for folket er det samme som proletariatets diktatur.

Lenin sier i Staten og revolusjonen: *»Demokrati for det overveldende flertall av folket og voldelig undertrykking av utbytterne, av folkets diktatur.»* Altså demokrati er knytta til statsmakta.

For så å ta statsmakta må proletariatet gripe denne gjennom den sosialistiske revolusjonen (punkt 2) og etablere det proletariske diktaturet (punkt3). For så å gripe statsmakta og etablere proletariatets diktatur må arbeiderklassa ha det kommunistiske partiet i ledelsen. (Sjå også partiets program s.143). Dette gjenspeiler seg da også i den kinesiske grunnloven art.2. der det kommunistiske partiets ledende rolle slås fast. Likeledes har så det kommunistiske partiet ledelsen av Folkekongressen, det vil si makta over det kinesiske samfunnet slik som andre kommunistpartier har hatt det i andre land.

Altså spørsmålet om demokratiet for de arbeidende masser er til syvende og sist et spørsmål om åssen det kommunistiske partiet leder det proletariske diktaturet.

Konsekvensen av dette blir sjølsagt at utviklingen under sosialismen avhenger av karakteren til det kommunistiske partiet. Om det er et revisjonistisk eller om det er et revolusjonært parti som erkjenner massenes problemer og har deres interesse som motiv for handling. Spørsmålet jeg da stiller meg utfra alle de kontrarevolusjonene som har skjedd og i særdeleshet ut fra det som skjer og har skjedd i Kina, er om demokratiet for de arbeidende massene er sikra godt nok med de retningslinjene som klassikerne har gitt oss. Den eneste garantien massene har er det kommunistiske partiets subjektive vilje og evne. Den gangen partiet kjører gale linjer og massene reagerer på dette så vil de bare kunne avvises med at de kjører kontrarevolusjonære aksjoner. Partiet har nemlig makta.

Siden det da er slik at massenes interesser faktisk ligger i hendene på partiet er det nødvendig å gå kritisk til verks overfor de vaner som har eksistert og eksisterer innafor vår bevegelse. Jeg skal ikke gå inn på sentralismen i partiet, men ta for meg åssen demokratiet fungerer. Jeg skal først nevne velkjente tendenser som mistenkeliggjøring av folks motiver og handlinger. De som stiller spørsmålsteget ved politikken, ved linjer eller ved aksjoner, blir straks i argumentasjonen møtt med en underliggende mistenkelig holdning.

Samtidig har det vært en ganske utbredt stemping av folk utfra meninger ytrer. Trotskisme er noe stygt i de flestes ører og derfor er dette ordet mang en gang blitt benyttet for å understreke alvorret i en kamerats avvikende holdning og for å vise overfor de som ikke helt forstår hva som er feil med kameratens holdning. En troskistisk holdning forstår alle er feil og derfor er kameratens meninger plassert som feilaktige på en enkel og effektiv måte.

I sammenheng med dette har vi så agentteorien. Få ønsker å bli, eller å føle seg som noen agenter og derfor blir man svært redd for å hevde noe revisjonistene kunne mene om ei sak i frykt for å bli sett på som en agent for Sovjet.

Men så kan man si at dette er det blitt endra på i dag. Man har forstått at dette er feil osv. Ja, dette er delvis riktig. Men åssen har denne endringa skjedd? Dette bringer meg over til spørsmålet om endring av linjer. Kommer endringene etter lange diskusjoner på grunnplanet med påpekninger av hva som er feil og dernest ei korrigering fra ledelsen? Nei, etter mitt inntrykk foregår det ikke slik. Det som skjer er slik jeg har opplevd det: murring og apati på grunnplanet og i liten grad noen konstruktiv kritikk. Denne situasjonen oppfatter ledelsen så som at noe er galt. Etter ei tid skjer det ei omlegging fra ledelsens side som lyn fra klar himmel, og like raskt hører man et lettelsens sukk fra grunnplanet om at ledelsen virkelig har forstått det.

FORHOLDET TIL VIRKELIGHETEN

Det neste jeg vil ta opp er forholdet til sannheta og virkeligheten. Albania har alltid vært et paradys for oss på grunnplanet. Nå er det ikke det lenger og da kommer det fram både det ene og det andre fra ledende folk. (Sjå Finn S. s bok om Albania). Det samme i Vietnam. Liv Jø en har sett på besøk det ene og det andre i -75 osv. som hun flere år seinere endelig står fram og forteller om, mens hun holder disse opplysningene tilbake i -75 ut fra det »håp om at det skulle gå bra». Så lenge ikke vi alle kan komme på partidelegasjoner og få første-håndskunnskaper så mener jeg i hvertfall at vi har krav på full informasjon slik at vi også kan ta stilling utfra et mest mulig totalt bilde, og ikke ut fra det rosenrøde bilde Finn S. og andre måtte legge fram i KK. (Har på følelsen i dag at historien dessverre gjentar seg i dag angående Pol Pot og Kampuchea).

Forholdet til undersøkelser av virkeligheten og subjektivismen i virkeligheten. Dette er vel kjent og jeg vil bare minne om at i kampanja om »hva som er galt med NKS» kom den ene korrigeringa etter den andre uten at noe hjalp. Grunnlaget for dette var i hovedsak at ledelsen ikke undersøkte forholda reelt, men trakk opp korrigeringer ut fra hva de trudde var galt.

VALG AV LEDELSE

Andre forhold jeg vil peke på er valg av ledelse. Hvem bestemmer kriteriene for valg? Vi veit at disse endres og i valget av kriterier bestemmes i stor grad sammen-settinga av ledelsen. Jeg trur også at ledelsen har vært monolitisk på grunn av dette.

Videre lurer jeg også på hvem det er som har oversikt over motsigelsene som eksisterer rundt omkring i lagene og hvem bestemmer hvilke som skal behandles. Vet at mange rundt omkring i alle år har hatt motsigelser på Stalin. Har ennå ikke sett at dette i noen større grad har vært behandla for eksempel.

For å oppsummere: 1. Holder det som eneste garanti for de undertrykte her i Norge i dag, at deres framtid under proletariats diktatur vil være bestemt av det kommunistiske partiets evne og vilje, til å kjempe for deres interesser! 2. Hvis vi godtar rolla til partiet som massenes ledere krever dette at partiet har edle egenskaper i forhold til demokratiet. Med den praksis jeg har sett i bevegelsen, trur jeg neppe bevegelsen i dag ville klare denne oppgava.

Rikard

SVAR TIL RIKARD

Du reiser en debatt om forholdet mellom partiet og demokratiet under sosialismen. Den debatten er på sin plass, men jeg mener den har så allmenn interesse at den bør føres i Røde Fane.

Jeg er enig i påstanden om at vi har gjort subjektivistiske feil, ved å undervurdere vanskene og overvurdere våre egne krefter. Dette har kosta partiet mye slit. Jeg er for å få en debatt om dette, og ikke minst er jeg for å få en debatt som kartlegger den objektive situasjonen i dagens Norge sånn at vi blir i stand til å utforme en bedre praksis. Her synes jeg valgkampen har gitt oss positive erfaringer som vi kan bygge videre på.

Jeg vil bare gjøre en merknad til det du skriver forøvrig. Du snakker om kriterier for valg av ledelse. Det er riktig at de vil variere. Men i all hovedsak vil vedtektene gi et varig grunnlag for kriteriene. Vedtektene vedtas av landsmøtene. Det er også landsmøtene som velger ledelse. Disse valga vil være prega av forhåndskriteriene, men landsmøtet er også suverent til å se bort fra disse kriteriene. Jeg er enig i at vi skal se opp for farene for å velge en for «monolitisk» ledelse. Sentralkomiteen har derfor understreka behovet for allsidighet i de nye kriteriene for nominasjon til ny sentralkomite.

Pål S.

DEMOKRATI

I den siste tida, synes jeg, har det vært tendenser i partiet som sterkt bryter med den demokratiske sentralismen og den interne masselinja. Sentrale organer har tatt standpunkt til viktige saker som avdelingene, og dermed lavere organer, *formelt* har fått mulighet til å uttale seg om. Men i *realiteten* kan ikke sentrale organer ha fått oppsummeringer og inntrykk fra avdelinger om disse sakene før de sentrale vedtakene er satt ut i livet. Er dette rett, så har partiet tendenser til *formaldemokrati* som bryter med normene for et kommunistisk parti. Noen eksempler fra min erfaringsverden tyder på at påstanden har noe for seg.

RVs VALGPROGRAM

Avdelinga vår har ikke hatt reell mulighet til å påvirke utformingen av den politiske linja i RVs valgprogram. Avdelinga fikk materiale for seint slik at eventuelle oppsummeringer ikke kunne ha kommet til sentrale organer for programmet ble utformet. *Det er et faktum at dette gjelder flere avdelinger enn vår.* (Formelt har nok avdelingene hatt muligheten til å påvirke programmet.)

1.MAI 1979.

Samme tendensen gjorde seg gjeldende i Oslo foran 1.mai i år. Diskusjonene i mange avdelinger foregikk på tider da sentrale organer allerede hadde trykt opp løpesedler m.m. Parolegrunnlaget og løpesedlene ble så endret etter kritikk i avdelingene og på 1.mai-møter. Dette bruddet på demokratiet kan ikke ha vært noen billig moro.

STATSSTØTTE TIL KLASSEKAMPEN

Den samme tendensen kommer også fram når det gjelder vedtaket om stats-

OG SENTRAL- ISME

PÅL STEDMAN SVARER MAGNUS

støtte til KK. Det alternativet som er valgt med statsstøtte er ikke diskutert i avdelinga vår i det hele tatt. Tvert om har vi avvist dette som en reell valgmulighet. Materiale fra sentrale organer har vel heller ikke lagt fram dette som et alternativ. Jeg har også fått høre at centralt materiale til budmøter kort tid før vedtaket gikk mot statsstøtte som alternativ. På denne bakgrunnen må statsstøtte vedtaket ha vært et hardt slag i trynet på mange partikamerater. Jeg går ut fra at denne beslutningen måtte tas raskt nå, men vil kritisere at avdelingene ikke har hatt reell mulighet til å drøfte det. Partiledelsen må også kritiseres for subjektivistiske KK-målsettinger (svikt i demokratiet og masselinja?) og for lite forutseenhet. For ordens skyld: Jeg er enig i statsstøttevedtaket som et *midlertidig krisetiltak*.

ET ENKELT FORSLAG

Avdelingene gis bedre tidsrammer for diskusjoner og oppsummeringer i viktige saker. Tidsrammene, rutinene osv. må være slik at høyere organer har reell mulighet til å oppsummere avdelingenes syn før vedtak fattes. Dette gjelder de sakene som avdelingene skal behandle. Dette vil styrke den demokratiske sentralismen og masslinja i partiet. Dermed vil også de politiske linjene bli bedre, partikameratene mer entusiastiske osv.

Det er grunn til å være på vakt overfor slike tendenser. Mitt erfaringsmateriale kan ikke gi noe svar på hvor sterke disse tendensene er i partiet. Jeg er interessert i å høre sentrale/ansvarlige organers syn på dette.

Magnus.

1. DEMOKRATISK SENTRALISME

Du kommer med ganske sterke generelle påstander om brudd på demokratisk sentralisme, men jeg synes ikke du dokumenterer påstandene dine godt. Det er vanskelig å skille din kritikk fra en kritikk mot enhver form for sentralisme. Dette kan du sikkert rette opp i seinere innlegg. Den demokratiske sentralismen forutsetter ganske riktig demokrati, men den er utenkelig uten sentralisme, uten initiativrikhet og raske reaksjoner fra ledelsen utfra de rådende forholda.

2. RVs VALGPROGRAM

Jeg har svart på dette i et svar til »Bodil» og jeg vil derfor vise til det.

3. FORSTE MAI 1979

Jeg har ikke undersøkt detaljene i saka, men utfra det du sier forte jo diskusjonene til endringer i politikken. Det må jo bety at det ikke bare er formaldemokrati.

4. STATSSTØTTE TIL KLASSEKAMPEN

Jeg har svart på dette i forrige nr. av TF. Situasjonen er slik at Klassekampen ikke kan fortsette uten statsstøtte. SK har sett det som sin oppgave å sørge for at Klassekampen skal fortsette dersom mulig. Det var en feil av oss at vi ikke på et tidlig tidspunkt sendte ut dette spørsmålet til diskusjon, men da vedtaket

blei fatta hadde vi ikke noe valg. I en slik situasjon trengte vi sentralismen. Det betyr ikke at demokratiet ble satt til side. Det er fullt mulig for hvem som helst i partiet å foreslå for landsmøtet neste år at statsstøtta skal opphøre og dagsavisane nedlegges. Det blir så opp til landsmøtet å ta stilling til et slikt forslag.

Når det gjelder realitetene i spørsmålet om statsstøtte trur jeg det står sånn: Det er økonomisk umulig å gi ut dagsavis i Norge idag uten statsstøtte. Markedsprisen for ei avis er 2.50. Klassekampen kan ikke gå over den. Etter verdiloven skulle prisen kanskje vært 4 - 5 kroner, men annonseinntekter og statsstøtte gjør det mulig å holde en lavere pris. Dersom klassekampen ikke skal ta statsannonser må dette kompenseres gjennom innsamling av inntil to millioner kroner i året til drift. Den veien har vi prøvd, og jeg trur at få folk er innstilt på å prøve den igjen. Men det står enhver fritt å foreslå det, og forslaget vil bli behandla på demokratisk måte. Landsmøteflertallet vil avgjøre den saka.

5. OM FORSLAGET

Jeg støtter forslaget om å gi bedre tid på diskusjonene. Det betyr ikke at jeg trur vi kan få diskutert alt. Lenins bolsjevikparti vedtok Oktoberevolusjonen i ei lita gruppe på under 20 mann. Forslaget var aldri ute til høring.

Det er en illusjon å tru at vi kan få diskutert alt, men det er fullt mulig å gjøre demokratiet bedre. En viktig forutsetning for å gjøre demokratiet bedre er at det enkelte medlemmet trenes opp til å stille forslag. Det er mye lettere å føre en diskusjon dersom det finnes klart formulerte forslag som det kan stemmes over enn om det finnes massevis av uklare oppsummeringer. Jeg trur det er god grunn til å kritisere oss i ledelsen for at vi ikke har sørga for skoling i organisasjons praksis. Vi opplever altfor ofte at folk er uenige i ett eller annet uten å stille noe motforslag, og etterpå er de misfornøyd med at de ikke har blitt hørt. Dette kan vi rette på, hvis hele partiet ser det som en oppgave å rette på det.

Pål S.

LINJA FOR ÅRETS VALGKAMP

Det gjelder linja for årets valgkamp og hvordan den blei til:

Oppsummeringene av valgene i 1973 og 1975 i partiets beretning (november 1976) er den siste oppsummeringen av valgkampene jeg som mangeårig medlem er kjent med. Og hvordan lyder den? Noen sitat:

Om stiftelsesoppromptet fra RV, 1973 som »fremmet reformistiske og revisjonistiske standpunkter»: - Det står ikke ett ord om den proletariske revolusjonen, om våpenmaktas betydning, om at den gamle borgerlige staten må knuses og proletarietets diktatur opprettes». (Beretninga -76,s.207).

- »Valgkampen (-73) blei ikke innretta på proletariatet».

Dette oppsummeres som feil.

- Valgkampen (-73) var prega av den opportunistiske stilen med å overvurdere betydninga av og mulighetene for å få mange stemmer ved valget» (s.209).

Om valget i 1975:

» I motsetning til i 1973 bygde RV i 1975 på ei revolusjonær plattform. Plattformen tok stilling for den sosialistiske revolusjonen og proletarietets diktatur». (s.211)

» Vi må likevel slå fast at det var en politisk mangel ved plattformen at den ikke direkte tok opp det kommunistiske partiets ledende rolle i klassekampen.» (s.211).

» Den første viktige kampen sto mellom

SVAR TIL BODIL

Du har rett i at linja for årets valgkamp i mangt og mye bryter med det som står i 1976-beretninga. Ikke på alle områder og ikke like mye på alle punkter, men årets valglinje representerer noe annet enn det beretninga gikk inn for. Det betyr ikke at vi har rehabilitert linja fra 1973, for da var hovedplanken i valgkampen ønsket om samarbeid med SV.

Jeg mener det var nødvendig med et brudd med 76-beretninga av flere grunner:

- Partiet og den revolusjonære bevegelsen har mangla en konkret politikk for dagskampen. Beretninga fra -76 tok ikke hensyn til dette.

- Det er ingen revolusjonær situasjon i Norge og vi trenger et langvarig arbeid for å systematisere og utvikle misnøyen med det kapitalistiske systemet. Dette lar seg ikke løse ved hjelp av bombastiske proklamasjoner om væpna revolusjon og proletariats diktatur. (Partiet må holde fast på disse prinsippene, men det må også hjelpe arbeiderklassen med å utvikle den politiske bevisstheten i den retninga. Det betyr å ta utgangspunkt i en situasjon der

linja som ønska å bygge opp RV på et revolusjonært grunnlag og ei linje som gikk ut på å bygge »breie fronter på grunnlag av lokale saker» Denne siste linja var ei konsekvent videreføring av det revisjonistiske 1973-grunnlaget.»(s.213).

Så dukker linja for årets valgkamp opp i offentligheten (lansering i KK, løpeseddel), *stikk i strid* med mye av den tidligere »korrekte» linja - *uten på forhånd grundige diskusjoner i partiet*. Nå får vi lov til å diskutere om dette er rettt, men slik jeg oppfatter det er det lite som kan endres på hovedlinjene. Vi skal bare »take it or leave». Dette er ille. Det er udemokratisk. Det er *ikke* måten å mobilisere medlemmene til valgkamp på. Jeg ønsker svar på hvordan ledelsen har *tenkt* når dette har skjedd og en sjølkritisk vurdering av behandlings av valgene i partiet.

I tillegg har jeg en sterk oppfordring til partikamerater:

Les beretninga fra 1976 om valgene, les gammel valgpropaganda (-73, -75, -77) og ta stilling til linjene!

Dilt ikke med på ledelsens linjeskifter uten å tenke sjøl.

For ordens skyld kan jeg si at jeg er enig i hovedlinja for årets valgkamp sjøl om jeg er redd den skal ende i hogreavvikets grop. Jeg er entusiastisk for valgkampen - og unner RV *mange* stemmer. - Nå ja, når jeg har fått ut edder og galle om udemokratiet.

Bodil.

folk kjenner seg hjemme og ikke å ligge ei langside foran dem.)

- SV har til nå lyktes gjennom valg å skaffe seg stemmer blant et stort antall av de folka som ellers slutter opp om AKP(ml)s paroler.

- RV og AKP(ml) har ikke blitt oppfatta som et reelt politisk alternativ av vanlige arbeidsfolk. Utmerka aktivister i enkeltsaker, men ikke allsidige politikere.

- Partiet har rykte på seg for å være »avskrivningsbyrå for Kina», som ikke har en særegen norsk politikk.

Valgtaktikken fra 1975 og 77 var helt ubrukkar for å løse disse problemene. Det kunne tenkes en situasjon der den taktikk en hadde vært rett for sin tid, mens den ikke lenger var gyldig. Derfor mener jeg det var en feil av landsmøtet å vedta så detaljerte retningslinjer om taktikken. På den måten fratok partiet seg den manøvreringsevnen som er nødvendig for ethvert virkelig kommunistparti. (Lenin skriver utmerka om behovet for manøvrering i »Venstre»-kommunismen - en barnesjukdom.)

Du har rett i at partiet burde ha diskutert linja for kommunevalget, sånn at vi kunne bli enige på forhånd om denne linja. Etter å ha reist en del rundt i partiet for å legge fram denne linja, har jeg nemlig ingen som helst tvil om at partimedlemmene ville ha innsett behovet for ei kursendring. Årsaken til at det ikke blei noen slik diskusjon før linja i praksis var i ferd med å bli satt ut i livet, er dårlig planlegging.

Da årsplanen for 1987 - 80 blei utarbeidd, var det ingen i SK som hadde tenkt noe særlig grundig gjennom kommunevalget eller hva det ville kreve. Sjølv tenkte jeg på det tidspunktet omtrent som svært mange andre i partiet: Jaja, så er det kommunevalg igjen og vi får vel gjøre noe med det også. Oppgaven var ikke analysert og det var ikke klart at vi ville trenge en grundig partidiskusjon om linja før valget. Etter- som etterpåklokskap også er en form for klokskap vil jeg nå si at vi burde ha hatt en partidiskusjon allerede tidlig på høsten i fjor. Da kunne vi ha konkludert oppunder jul og liggi i startgropa på nyåret. På dette tidspunktet hadde det bare vært noen møter mellom parlamentarikerne

våre som riktignok hadde vært nyttige, men som ikke kunne erstatte en diskusjon i hele partiet. Det må også sies at de røde parlamentarikerne på det tidspunktet jobba i motvind og oppnådde liten forståelse i partiet for sine krav om økt oppmerksomhet om de kommunale sakene fra partiets side.

Jeg tok over som SKs valgkampansvarlige i februar. Da stod jeg i følgende situasjon: Partiets eksterne arbeid sto i tegnet til 8.mars, 1.mai og KK. På partiets interne møteplan var det fullt helt fram til i mai. Først i mai skulle valget diskuteres. Ei skikkelig oppsummering av partidiskusjonen om valget kunne først komme i perioden fra slutten av juni til august. Jeg visste en ting helt sikkert om det var at det ville være for seint.

Jeg prøvde derfor å forene det mulige med det nødvendige. På forslag fra meg vedtok SK å endre opplegget for årets kommunevalg slik det kommer til uttrykk i TF-lederen for mai. Partiets valgsenter tok kontakt med progressive folk utafor partiet for å få dem med i arbeidet med å danne RV. Forslaga til hvilke standpunkter RV skulle ta blei sendt ut gjennom Klassekampen og »RV kontakt». RV senteret begynte å reise rundt i landet for å diskutere valglinja med disktrikts- og avdelingsstyrer. Initiativtakerne til RV innkalte til landsmøtet i mai der politikken skulle legges fram til vedtak. På det tidspunktet hadde en del av partiet gjennomført partidiskusjonen om valget. En del av de kameratene var delegater til landsmøtet og kunne på den måten være med å prege RVs politikk. Denne måten å gjøre det på ga en viss grad av partidemokrati og en større grad av demokrati i RV enn tidligere, sjølv om den opplagt hadde sine svakheter også, særlig overfor partiet. Samtidig ga denne framgangsmåten en offensiv utgangsposisjon i valgkampen med TV-dekning, eksterne initiativer, raskere framgang i det lokale arbeidet med programmer og lister osv. Om vi skulle vært handlingslamme i det eksterne arbeidet helt til partidiskusjonen var avslutta i alle lag og oppsummert, ville valget utvilsomt blitt en katastrofe. Som sagt, skyldtes dette dårlig planlegging.

Men slik situasjonen en gang var, tror jeg Bodil vil være enig med meg i at de løsningene vi valgte har vært tjenlige for partiet. Særlig når en av lærdommene må bli at linja for stortingsvalget 1981 bør ut til diskusjon sommeren 1980.

SITATENE FRA BERETNINGA.

Så en kommentar til de sitatene Bodil trekker ut fra beretninga.

- RV-plattformen i år peker på nødvendigheten av en sosialistisk revolusjon og tar sikte på å bygge front med alle revolusjonære rundt partiet som ikke nødvendigvis er enige med partiet om hele strategien. Jeg vil forsvare dette som valgplattform i sånne fredelige og reformistiske tider som nå, dersom det ikke betyr at *partiet* endrer *sin* strategi.

- Årets valgkamp har vi forsøkt å rette inn på proletariatet og på andre deler av det arbeidende folket. Her er ofte de lokale valgprogrammene bedre innretta på arbeiderklassen enn det sentrale RV-materialet. Men målsettinga er ikke endra. Vi satser blant annet mer enn før på å komme inn på arbeidsplasser med valg-møter. Samtidig engasjerer vi oss for første gang aktivt i skolevalgkampen. Dette bryter bare med tidligere praksis og ikke noen vedtatte linjer.

Det var sikkert overdrevne forventninger i 1973. I 1975 og 1977 var det ei linje i deler av partiet mot å verve stemmer i det hele tatt. I år har vi forsøkt å finne det riktige balansepunktet: Gå offensivt ut for å vinne stemmer og mandater, uten at vi forsøker å skape illusjoner. Vi sateser »forsiktig, men målbevisst», for å sitere Aftenposten. Vi får se.

- RVs plattform er for den sosialistiske revolusjonen, men tar ikke stilling til proletariatets diktatur. Jeg mener det er nyttig for å svekke den moderne revisjonismens stilling ved å trekke over folk fra SVs omland, som ennå er uenige med AKP(ml) i en del spørsmål.

- Jeg er uenig med beretninga i at det var en feil å ikke ta opp partiets ledende rolle. Det ville tvert om ha vært ytterst sektersk å bygge en RV på det grunnlaget

i dag.

- Linja med »breie fronter på grunnlag av lokale saker» var ei linje som sto mot RV som hovedlinje for valget. Jeg er enig med beretninga i at det ville vært en likvidasjonspolitikk den gangen, og det er heller ikke den linja vi har gått inn for i år. Derimot har vi som ei underordna linje gått inn for slike lokale frontlister. Dermed har vi opprettholdt et landsomfattende revolusjonært alternativ, samtidig som vi utnytter gunstige taktiske forhold i enkelte kommuner til å stille liste på et breiere grunnlag.

Som du ser, Bodil, er det ikke snakk om noe totalt brudd med linja fra beretninga, men om ei delvis kursendring. Det er derfor ingen grunn til å overdramatisere endringene.

For å summere opp:

- Det er riktig å kritisere manglene i partidemokratiet, men dette er først og fremst en planfeil, og noe som svært vanskelig kunne rettes etter februar 1979.

- Det er foretatt ei delvis omlegging av partiets valglinje, men ikke noe fullstendig brudd med beretninga.

- Denne omlegginga er riktig og nødvendig og den svarer til forholda i Norge i 1979.

- Partiet får en mulighet til å si sin mening om denne linja under forberedelsene til og gjennomføringa av partiets 3. landsmøte i 1980. (Om noen skulle mene at valglinja for 1979 er uriktig, har i hvertfall undertegnede satt så ettertrykkelige spor i denne saka at det ikke skulle være noe problem å finne riktig adresse for kritikken.).

Kameratslig hilsen
Pål St

PARTISKOLEN TIL AKP(m-l)

**NYHET! BESTILL INTERNE HEFTER OG KURS
DIREKTE FRA MARX - ENGELS SKOLEN!**

1. NOEN MERKNADER OM UTVIKLINGA I KINA.

Tar for seg utviklinga i Kinas økonomi, motsigelser i KKP, ledernes forhold til Mao Tsetungs verker, til egne feil osv.

Bare et begrensa opplag igjen. Pris kr.10.00.

2. FEIL OG MANGLER I VÅR FAGLIGE POLITIKK.

Går gjennom flere viktige taktiske spørsmål. Er det rett å fremme krav om bevilgninger til AKP? Er det rett å boikotte bedriftsforsamlinger? Er fag-

foreningene en kamp arena? Setter søke-lyset på flere viktige sekterske feil som har hindra det faglige arbeidet. Pris. kr.10.00

3. FINN LØS: NOEN KRITISKE KOMMENTARER TIL KINAS UTENRIKSPOLITIKK.

Vurderer Kinas forhold til PLO og Mitt-Østen spørsmålet, Iran, den kommunistiske bevegelsen i vesten osv. Er Kina nå aktivt interessert i en allianse med

USA? Viser kjennsgjerningene at Kina fører en internasjonalistisk eller sjåvinistisk utenrikspolitikk? Pris kr.10.00.

4. STUDIEKURS FOR FAGLIGE TILLITSMENN.

Drøfter spørsmål som: Data-revolusjonen, hva vil den bety for industrien i Norge? Hva skal vi mene ommiljøvernloven? Hvordan skal vi forstå og bruke de offentlige bedriftsregnska-pene? Hvordan skal vi bli dyktige tillits-

menn? Hvilke feil har vi gjort? Hva slags politikk må vi fremme foran lønnsopp-gjøret? Med studiespørsmål, veiledning, litteraturhenvisninger m.m. Kurset blir på om lag 100 sider, offsettrykk. Veiledende pris kr.40.

HVORDAN BESTILLE?

Bestill ikke enkeltvis dersom det er mulig å unngå. Bruk navnet på en offentlig kjent kommunist når dere bestil-ler. Send bestillingene til:

Marx-Engels skolen. Postboks 211.

Sentrum Oslo 1.

Heftene blir da tilsendt dere i oppkrav. Bestill derfor ikke mere enn dere har råd til.

.....Studieutvalget i AKP(m-l).